

วิมานนี้ได้แต่ใดมา

พรพรรณ สุจิตตวนิช

เรื่องต่อไปนี้เป็นความเชื่อส่วนบุคคล ถ้าท่านใดไม่เชื่อก็ถือว่าฟังเป็นนิยายก็แล้วกัน เพราะคนเรามีความคิดทัศนคติที่ต่างกันอยู่แล้ว เพราะเรื่องต่อไปนี้เป็นประสบการณ์ตรงของตนเอง

พบกับผู้มีสมาธิจิตระดับสูง

เมื่อหลายปีก่อนฉันได้มีโอกาสรู้จักท่านผู้มีสมาธิจิตระดับสูงท่านหนึ่ง โดยตอนแรกมีผู้ที่ฉันเคารพนับถือพาไปรู้จัก และพาไปนั่งสมาธิด้วยกัน ท่านอาจารย์เป็นลูกศิษย์สายหลวงพ่อดอด วัดปากน้ำ

วันหนึ่งระหว่างนั่งสมาธิด้วยกันหลายคน ท่านผู้นี้ได้ปิดไฟในห้องแล้วเปิดแอร์ นั่งกันที่บ้านท่าน ท่านสอนการกำหนดแบบวิชชาธรรมกาย แต่ฉันยังกำหนดดวงแก้วหรือองค์พระไม่ได้ นึกบอกตัวเองว่าเพื่อไม่ให้เสียเวลาและจิตขัดส่าย ฉันเลยกำหนดพองหนอ – ยุบหนอ อย่างที่ฉันคุ้นเคยแทน ว่าแล้วก็ดูท้องพองท้องยุบไป จนหมดเวลานั่งสมาธิ

ออกจากรู้สมาธิแล้ว ท่านอาจารย์หันมาที่ฉันและกล่าวว่า “คุณพรพรรณเมื่อกี้ท่านเห็นท้องคุณพรพรรณ พอง – ยุบ สรุปคุณไม่ได้กำหนดตามที่สอนหรือ คุณกำหนดพองหนอยุบหนอใช่ไหม” ฉันสะดุ้งนึกในใจว่าไฟก็ปิดมืดทั้งห้อง ท่านรู้ได้อย่างไร ฉันแค่สงสัย แต่ยังไม่ได้เชื่อมากมายอะไร

คุณดีขึ้นแล้วนะ

เมื่อหลายปีก่อน ฉันเป็นคนใจร้อนขี้หงุดหงิด เวลาโมโหขึ้นมาจะเห็นข้างตัวเท่าหนู แล้วคำพูดแรงๆ ก็จะตามมา เมื่อราว 3-4 ปีก่อน วันหนึ่งท่านอาจารย์ก็พูดขึ้นว่า “คุณพรพรรณ สภาวะจิตคุณดีขึ้นแล้วนะ คุณรู้ตัวไหม” ตอนที่ท่านพูด ฉันชะงักไปชั่วครู่ แล้วบอกตัวเองว่า จะพยายามดูสภาวะจิตของตัวเอง เพราะฉันก็ยังไม่รู้ตัวเองเลย

หลังจากนั้นฉันมาสังเกตสภาวะจิตของตัวเองอีกนานเป็นเดือน จนมั่นใจว่าที่ท่านบอกนั้นเป็นความจริง จากนั้นฉันจึงนำเรื่องไปพูดกับท่านว่า “หนูสังเกตว่าสภาวะจิตของหนูดีขึ้นกว่าในอดีตจริงๆ ค่ะ” ท่านรับฟัง พร้อมหัวเราะชอบใจ

หลังจากนั้นฉันก็ไม่ได้เจอท่านมานานราวสองปี ฉันได้โทรศัพท์ไปหาท่านเมื่อไม่นานมานี้ ท่านได้ตรวจสภาวะจิตของฉันอีกที ท่านบอกฉันว่า “มันยังทรงๆ ตัวอยู่ คือตอนนี้ยังไม่เจริญก้าวหน้าขึ้น แต่ก็ยังไม่แย่ง” ท่านบอกอีกว่า “ต้องตั้งใจพยายามพัฒนาจิตให้มากกว่านี้ ไม่ว่าจะทำทาน รักษาศีล หรือเจริญภาวนา โดยเฉพาะการภาวนา ต้องเน้นทำให้มากยิ่งขึ้น ขึ้นเท่าที่จะทำได้”

ที่น่าอัศจรรย์ใจคือ ท่านเล่าวิธีการตรวจดูสภาวะจิตของฉันให้ฟังว่า ท่านจะจรดจิตของท่านให้เป็นสมาธิแล้วเข้าสู่ศูนย์กลางกาย แล้วถึงจะมาตรวจดูฉันได้ แต่ปกติท่านก็จะไม่ค่อยตรวจดูให้ใคร ยกเว้นที่สนิทกันมากๆ และอยากช่วยเท่านั้น ท่านบอกไม่อยากไปยุ่งกับกรรมของคนอื่น

วิมานใหญ่พอสมควร

เมื่อราว 3-4 ปีก่อน ท่านอาจารย์เคยเล่าให้ฉันฟังว่า “ไปเห็นวิมานของคุณพรพรรณ หลังใหญ่พอสมควรที่ดาวดิงส์ วิมานนี้รู้สึกว่ามีมานานแล้วนะ” ฉันมานั่งระลึกถึงคำพูดของท่าน แล้วคิดว่าวิมานนี้ได้มาเพราะเหตุใด ก็นึกขึ้นได้ว่า เมื่อราว 22 ปีก่อน ปี พ.ศ. 2542 ฉันในขณะนั้นเป็นประธานกรรมการมูลนิธิกลุ่มศรัทธาธรรมเป็นคนแรก และได้รับอนุญาตให้ใช้ที่ธรณีสงฆ์ของวัดน้ำบ่อหลวง อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งเป็นที่รกร้าง ไม่ได้ใช้ประโยชน์ ทำให้บางที่มีคนมาลักตัดดินไปใช้ ไปขาย ที่ดินขนาด 9 ไร่ อยู่ด้านข้างโรงเรียนน้ำบ่อหลวงวิทยา (ปัจจุบันเปลี่ยนชื่อเป็นโรงเรียนเทพศิรินทร์เชียงใหม่) ฉันได้เข้ามาบุกเบิกที่ ซึ่งขณะนั้นเป็นป่ารก โดยทำถนนเข้า เกรตที่ทำศาลาหลังแรก โดยใช้ฤกษ์ก่อสร้างศาลาหลังแรกในวันที่ 5 ธันวาคม 2542 ทำไปได้จนขึ้นโครงหลังคา มุงหลังคาแล้ว ขนาดศาลา 12 x 16 และมาต่อเติมทำห้องน้ำเพิ่มอีก 3 ห้อง และห้องครัวเล็กๆ ขนาด 4 x 4 เมตร เพิ่มขึ้น แต่ช่างคนแรกเกิดทิ้งงาน เพราะจะมาขอเบิกเงินล่วงหน้า (ทุกครั้งจะจ่ายหลังทำงานเสร็จเป็นงวดๆ ไป) เพราะทราบว่าเขาไปรับงานที่ใหญ่กว่า ฉันบอกช่างว่าคงให้เบิกไม่ได้ เพราะทางคณะกรรมการมูลนิธิคงไม่ยอมให้เบิกล่วงหน้า สรุปช่างเขาเลยขอทิ้งงาน

ฉันก็ดิ้นรนจนหาช่างผู้รับเหมาคนใหม่ได้ เขาเป็นญาติกับน้ำสะใภ้ มารับช่วงก่อสร้างให้ เขาคำนวณมาว่าต้องใช้เงินอีกราว 200,000 บาท (เงินในขณะนั้น) ก็จะสร้างเสร็จสมบูรณ์ ตอนนั้นมูลนิธิไม่มีเงินเลย ฉันไม่รู้จะไปหาเงินจากที่ไหน เพราะที่บอกบุญได้ส่วนหนึ่งก็นำมาสร้างจนหมดเงินที่มีไปแล้ว บังเอิญว่าช่วงนั้นฉันโชคดีในการทำงานส่วนตัวที่ขายประกันได้ลูกค้ารายใหญ่ เลยคิดจะสละเงินจำนวน 200,000 บาทที่ขาดไป เพื่อให้ศาลาหลังแรกจะได้สร้างสำเร็จ ไม่ต้องเห็นตำตาตาใจอยู่แบบนี้ คิดในใจว่า “เงิน 200,000 บาท จะว่ามากก็มากอยู่ ถ้าเราไม่ตายเราคงหาใหม่ได้” แม้ผู้สอบบัญชีของมูลนิธิจะแนะนำว่า ทำไม่ไม่ทำเรื่องให้มูลนิธิยืมเงินฉันแทนก็ตาม แต่ฉันรู้ว่ามูลนิธิไม่มีเงินเลย ฉันจึงตัดสินใจสละเงินจำนวนนี้ เพื่อให้ศาลาสร้างได้เสร็จ จะได้ทำประโยชน์ให้กับส่วนรวมและพระศาสนาต่อไป โดยตอนนั้นมีแม่ชี 3-4 ท่าน รอเตรียมจะเข้ามาอยู่พักอาศัยในศาลาด้วย เลยต้องรีบทำและรีบตัดสินใจ ฉันคิดว่า ด้วยการตัดสินใจทำบุญศาลาด้วยความเต็มใจและเต็มกำลัง ในปี 2543 ในครั้งนั้น ที่เป็นอันสงฆ์ทำให้มีวิมานรอฉันอยู่

เมื่อไม่นานมานี้ ฉันได้คุยกับท่านอาจารย์ ท่านเล่าว่า แม้จะมีวิมานรออยู่ แต่ถ้าเราไม่พัฒนาจิตไม่รักษาจิตให้ดี โดยเฉพาะก่อนตายก็อาจจะทำให้เราไปทุกติได้เช่นกัน ดังนั้นเราต้องเจริญสติภาวนาให้มากยิ่งขึ้นเราทำมาก วิมานของเราก็ยังสว่างไสวมากขึ้นๆ จนในที่สุดวิมานจะใสเป็นแก้วเลยทีเดียวนะ ฉันจึงบอกและยืนยันกับท่านว่าจะพยายามทำสมาธิภาวนาให้มากยิ่งขึ้นๆ ขึ้นไปคะ เพื่อตัวของเราเองจะได้พ้นทุกข์ภัยในที่สุด

ที่เขียนถึงบุญวิมานไม่ได้หมายความว่าให้เราหวังแค่สวรรค์หรือภพณะคะ เพราะเป้าหมายสำคัญของเราคือการพ้นทุกข์ พ้นวิภวภาวะสังสาร แต่ถ้าพยายามแล้ว มันยังไม่ไปถึง เราก็จะได้ไม่ลำบาก ได้ไปปฏิบัติต่อข้างบนนั่นแทน สมดังพระพุทธพจน์ที่ว่า...

“ผู้ปฏิบัติธรรม ย่อมประสบความสุข ทั้งในโลกนี้และโลกหน้า”